

Tett på virkeligheten

"Pen i figuren ho der. Er det striptease vi skal se?", sier mannen på første rad høyt og tydelig. "Vet ikke, men hun har kjolen på seg enda", sier sidemannen – om mulig enda høyere. Jeg befinner meg ikke på en strippeklubb. Tvert i mot! Jeg besøker et av Kristiansands mange omsorgssentre.

Kommentar

 av: **KARIN MOE HENNIE, KOREOGRAF OG TEKSTFORFATTER**

Oppdatert: 01. mar 2013 17:19

Den er ikke av det glamorøse slaget, jobben med å reise rundt og opptre for de eldre. Med cd-spillere på skuldre og matpakka i bagen, freser jeg fra det ene omsorgssenteret til det andre. Likevel er dette den desidert mest givende jobben jeg har, og har hatt. Det å glede mennesker, som etter å ha levd et selvstendig liv, plutselig er lenket til et liv de selv ikke er herre over. Vi havner der alle sammen, før eller siden.

Det er jo stunder der jeg tenker: Hadde jeg sett meg selv fra sidelinja nå, så hadde jeg daua. Som for en tid tilbake da jeg skulle jeg prøve ut et nytt opplegg. Jeg var litt spent på mottakelsen, for man vet jo aldri med denne målgruppen. En del av mitt nye opplegg var at de eldre skulle gjette seg til hva slags type dans jeg presenterte. Med rosa fjær på hue og skjørt med rysjer, satte jeg i gang med høye beinspark. Jeg klarte til og med å lire av meg et par "Juhu" og "Ai ai!", for å få opp stemningen i penstuen. Sist gang jeg prøvde å sparke beina over hue, var på Den norske Opera, da jeg var en av danserne i oppsetningen "Den glade Enke". Fjærene var litt fyldigere, føttene nærmere hue, og skjørtet litt mer spektakulært den gangen. Ikke minst var publikum noen flere og muligens noe mer tilstedeværende. Denne gangen sto jeg mutters alene, og innså at det kun var 6 publikummere. 6 eldre mennesker som alle satt med teppet godt under haka, og hadde tjuvstartet på middagsluren. Så der sto jeg og danset min Can-Can med min rosa, tåpelige fjær, og visste at alles øyne var lukket, og ingen kom til å svare meg på hvilken dans dette var.

Jeg savner ikke de store scenene. Jeg trives godt der jeg er nå, tett på virkeligheten. Jeg er privilegert som får være en del av Kristiansand Kulturrullator. Besøkene er viktig for de eldre, men ikke minst er de viktig for meg! Jeg er ikke ulik alle andre. Jeg blir smigret når en søt olderfarmann forteller meg at jeg har pene ben. Kleint? Drit og dra! Jeg kan leve lenge på et slikt kompliment, jeg.

Jeg møter virkeligheten på godt og vondt. En gang så jeg en eldre dame gå tilbake til rommet sitt, med rullatoren foran seg og hoftene svingende fra side til side. Min beskjedne opptreden hadde vekket ungdommens danseglede, og hun var tilbake på parketten.

Så fins det faktisk enda de som mener at dans er en synd, og som nekter å ta turen til fellesstua med mindre det står kristelige sanger på underholdningsmenyen. De er det heldigvis ikke mange igjen av!

Jeg har opplevd å bli sittende igjen etter en opptreden å mimre med de gamle om min egen slekt. Jeg blir omtalt med ord som ingen lenger bruker: "Du er bedårende", sier de. Er ikke det flott? Jeg møter et personale som tar seg av de gamle som om det skulle vært deres egne foreldre. Så får man heller le av de absurde episodene som av og til kan oppstå i møte med senile, eldre mennesker. "Ditt dumme naut", sa engang en gammel dame idet hun kom småløpende mot meg med rullatoren. Det er forresten utrolig hvor god fart de får på det kjøretøyet når de virkelig går inn for noe. "Naut?", sa jeg, og prøvde å beholde roen idet hun kom farende mot meg. "Du er ikke en troende! Nei, for da hadde du ikke stått her og dummet deg sånn ut", snerret gamla, før hun forsvant bortover korridoren like kjapt som hun var kommet.

Noen sitter med øynene lukket og nyter musikken, andre svinger armene i takt med tonene, og noen gråter. Kanskje fordi det vekker gode minner, kanskje fordi de syns det er vakkert, eller bare fordi det blir litt for mye på en gang. Den mest rørende opplevelsen hadde jeg nylig. Midtveis i min lille vals, reiste en pen, eldre herremann seg opp og tok et godt tak i armene mine. Han førte meg galant rundt i rommet som om han ikke hadde gjort annet.

Så har du min grandtante som er så stolt. "Bravo, Karin", roper hun alltid. Det er så hyggelig. Så tar hun det alltid et par hakk for langt, og avslutter med å rope: "Ja, dere kan tro jeg har skiftet mange bæsjebleier på ho". Man kan jo ikke annet enn å le. Vi kommer der alle en dag. Mon tro om jeg blir den yndige dama som går med svingene hofter tilbake til mitt rom, eller blir jeg den litt høylytte, demente damen. Kanskje blir jeg den gamle danserinnen som kaster seg ut i dansen sammen med de

unge utøverne. Det er det heldigvis ingen som vet.

↓ annonse